

Mary Jo
Putney

Umbrele
trecutului

Traducere din limba engleză
ALINA ROGOJAN

Capitolul 1

Londra

Vastitatea Casei Ashton fu o priveliște bine-venită după îndelungata călătorie a lui Randall în Spania. Conacul era cea mai mare locuință particulară din Londra, iar Randall nu intrase niciodată acolo fără a-și spune că era cu mult mai impresionantă decât Casa Daventry, casa din Londra a unchiului său.

Fiindcă locuința era prea mare pentru un singur om, ducele de Ashton îi oferise lui Randall propriul apartament, pentru a-l folosi ori de câte ori se afla la Londra. Mai mult decât orice, Casa Ashton reprezenta căminul lui. Locul unde era întotdeauna primit cu plăcere.

Majordomul, Holmes, aproape zâmbi.

– Domnule maior Randall, bine ați venit! Îl voi anunța pe Excelența Sa că ați sosit.

Randall își scutură picăturile de ploaie de pe pălărie înainte de a i-o întinde.

– Ducele și ducesa sunt acasă?

– Nici nu se putea să picăți mai bine. Vocea familiară a lui Ash se auzi din spate. Randall se întoarsee și-și văzu prietenii intrând în holul larg.

Mariah, blondă și frumoasă, și cu un chip strălucind de căldură, veni în față și-l îmbrățișă pe Randall.

– Ce surpriză minunată! Stai mult la Londra?

– Suficient cât să vă săturați de mine. Randall o îmbrățișă și el, gândindu-se ce bărbat norocos era Ash.

– Trage-ți sufletul câteva minute, apoi vino cu noi în sala de mese a familiei, spuse Ash luând brațul soției sale. Luăm cina fără mare protocol, deci nu trebuie să te schimbi, dar avem un oaspete de care ai să te bucuri. Putem afla vești de la toată lumea deodată.

Cu o astfel de perspectivă tentantă, Randall avea nevoie doar de câteva minute să se spele și să își compună un aspect respectabil înainte de a coborî. Când intră în sala de mese a familiei, o siluetă compactă, întunecată, familiară își puse jos paharul de vin și traversă camera pentru a veni să-l întâmpine.

– Ballard! Randall strânse mâna vechiului său prieten. Credeam că ești în Portugalia.

– Iar eu credeam că ești în Spania. Justin Ballard îi strânse mâna cu la fel de mult entuziasm, iar ochii cenușii îi străluceau pe chipul bronzat. Familia lui deținea o faimoasă companie portuară, iar el se ocupa de operațiunile din Portugalia. Aveam treabă la Londra și era un moment propice să mă întorc. O dată pe an sau la fiecare doi ani îmi place să-mi amintesc că sunt britanic.

– Vremea din Londra o să te vindece de asta foarte repede, spuse Randall, acceptând un pahar de vin roșu de Bordeaux de la Ashton. Simțea cum tensiunea se destrăma pe măsură ce se lăsa pătruns de atmosferă caldă. Era plăcut să se afle acasă printre prieteni, iar veselul Ballard era o încântare. Trecuseră câțiva ani de când se întâlniseră în Lisabona. Cum merg treburile în Oporto?

– Mult mai bine acum, când voi, băiețășii de armată, ați dus războiul în Spania. Ballard își recuperă paharul de vin și luă o înghițitură. Ești în permisie?

Randall clătină din cap.

– Am devenit recent moștenitor prezumтив al titlului de Daventry, aşa că e timpul să mă întorc la viața de civil.

– Îți vinzi funcția? întrebă Ashton, surprins. Nu m-aș fi așteptat la aşa ceva.

Randall ridică din umeri.

– Practic, nu-mi vând funcția, ci i-o cedează unui căpitan competent, care nu are mijloace pentru a plăti prețul de achiziție.

– Generos din partea ta, remarcă Ballard, avansând împreună spre masa pe care îi aștepta cina.

– Nu chiar. Știind că acest căpitan îmi va prelua sarcinile, pot să plec cu conștiința împăcată.

Mariah îl studiează cu ochii ei mari, căprui.

– O să-ți lipsească armata?

– Sunt unii oameni care o să-mi lipsească, spuse Randall încet. Dar, per ansamblu, sunt gata de plecare. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult disciplina din armată. Dacă n-am avea un război în desfășurare, aş fi fost trimis deja de câteva ori la Curtea Marșală pentru nesupunere.

Ceilalți râseră, deși era mai degrabă un adevăr decât glumă.

Ashton spuse plin de înțelegere:

– În calitate de moștenitor, presupun că acum vei fi obligat să te căsătorești și să produci un alt moștenitor. Eu am fost victimă unor presiuni similare timp de câțiva ani. Îi aruncă o privire soției sale, cu o expresie caldă. Merită să aștepți femeia potrivită.

– Nu mă aștept să fiu la fel de norocos ca tine. Ridică paharul spre ducesă, oferindu-i un toast neoficial. Mariah e unică.

– Linguitorule, pufni ea. Când ne-am cunoscut prima dată, credeai că sunt o vânătoare de averi care și-a înfipțat ghearele malefice în Ash, într-un moment când el era neajutorat.

– E adevărat, recunosc el, dar am fost dispus să-mi recunoasc greșeala.

– Cât de generos din partea ta, spuse ea tachinându-l. Cât despre faptul că Mariah e unică, amintește-ți că am o soră geamănă identică. Sarah arată aproape la fel ca mine și, fiindcă a fost crescută normal, e mult mai potrivită să facă parte din nobilime.

– Fiindcă a fost crescută normal, e mai puțin interesantă decât tine, spuse el imediat. Deși comentariul fusese unul lejer, era totuși adevărat. Educația neconvențională pe care o primise Mariah făcuse din ea o femeie care stârnea curiozitatea. Avea profunzimi și o anumită rezistență care nu se întâlnea la majoritatea domnișoarelor „normale“.

– Devii cu adevăratabil în complimente. Un talent util, dacă te-ai pornit să-ți cauți soție. Privirea lui Mariah reflecta calcule feminine.

– Cu siguranță, tii prea mult la sora ta ca să-i dorești să-mi suporte capriciile!

– Astă e adeverat, recunoscu ea, dar ati forma un cuplu atât de frumos. Gândește-te ce copii blonzi minunați ati avea împreună!

– Dacă tot vorbim de cât de apte pentru căsătorie sunt surorile, și sora mea Kiri ar merita luată în considerare, spuse Ashton, glumind doar pe jumătate. Vei fi doar conte, desigur, dar, fiind fiica unui duce, îi va fi greu să încheie o căsătorie cu cineva de același rang.

– Și eu am o soră, îi intrerupse Ballard. E drept, are doar paisprezece ani, dar promite să devină o contesă excelentă, spuse el rânjind. Ar prefera să devină prințesă, dar i-am explicat că pur și simplu nu există suficienți printi pentru toată lumea.

– Toate surorile voastre sunt mult prea bune pentru mine, spuse Randall cu fermitate. Presupun că o să-mi cauț o soție în cele din urmă, dar nu mă grăbesc. Ar fi regretabil dacă Daventry chiar s-ar aștepta să mă supun voinței sale în această problemă.

– Să te pripești în privința căsătoriei ar fi o greșală, recunoscu Ashton. Iar statutul tău de moștenitor nu e încă asigurat, fiindcă Daventry ar mai putea avea un fiu.

– Posibil, dar soția lui e la acea vîrstă ciudată, spuse Randall. Prea bătrână pentru a mai avea copii, dar probabil suficient de Tânără că să-i supraviețuiască soțului ei.

Ash se încruntă.

– Dat fiind comportamentul lui oribil față de tine, n-ar fi posibil ca Daventry să găsească o cale de a scăpa de actuala soție pentru a-și lua una mai Tânără?

– Adică dacă ar împinge-o pe scări pe contesa, ca să se descoatorosească de ea? Randall clătină din cap. În pofida faptului că își dorește uneori să mă vadă mort, nu cred că Daventry e un ucigaș și, în plus, ține la actuala lui soție. E cea de-a treia pentru el. A avut ghinion cu soțile și cu urmașii, iar o nouă soție nu ar îmbunătăți neapărat lucrurile.

– Dacă îmi amintesc eu bine, nu există alți moștenitori cunoscuți, comentă Ballard. Acum va fi nevoie să ajungă la o înțelegere cu tine.

– Cred că da, dar nu imediat. Am să-i trimit lui Daventry o notă că m-am retras din armată, dar, în loc să-i fac o vizită acum, cred că am să merg în Scoția. Să-l vizitez pe Kirkland. Să mă bucur de aerul proaspăt și răcoros, prin care nu zboară gloanțe de muschetă.

– E rezonabil. Ochii lui Mariah licăriră. Dacă mergi în Scoția, poate vrei să treci pe la Hartley, căci nu trebuie să te abați prea mult de la drum. S-ar putea că sora mea să fie mai interesantă decât îți amintești.

– Am să mă gândesc. Randall își îndreptă atenția spre făptura de viață și spre budinca de Yorkshire. Mariah avea dreptate în privința surorii ei. Sarah era exact genul de fată pe care ar fi trebuit s-o ia de noție – atrăgătoare, rezonabilă, capabilă să îndeplinească atribuțiile unei contese când ar fi sosit momentul. Avea să fie o soție excelentă pentru cineva.

Dar singura care îi atrăsesese atenția lui Randall în ultimii zece ani era o femeie, nu o fată. Și, în mod cert, nu era o doamnă în ochii societății. Doamna Bancroft – Julia – era o văduvă, moașă și asistentă în Hartley, și prietenă bună cu Mariah. Era atât de rezervată, încât devinea aproape invizibilă și, cu siguranță, nu trădase nici urmă de interes față de Randall. Era căt se poate de nepotrivită.

Însă îi bântuia gândurile.

Dacă vizita familia Townsend, putea s-o vadă și pe Julia. Era un gând nebunesc.

Dar irezistibil.

Capitolul 2

– Doamnă Bancroft? strigă o voce ușoară de femeie când clopoțelul ușii de la vilă sună, indicând un vizitator. Eu sunt, Ellie Flynn.

– Ziua bună, Ellie. Julia trecu din bucătărie în sala de examinare, luând în brațe copilașul tinerei femei. Cum se simte azi domnul Alfred?

– Mult mai bine doamnă. Bancroft. Femeia îi zâmbi afectuos fiului ei roșcat, ce întindea mâinile după pisica Juliei. Ceaiul său de unguraș și de miere pe care mi l-ați dat i-a ajutat de minune la tuse.

– E remediu pentru tuse al ducesei de Ashton. Julia îl examină pe băiat. Acesta îi răspunse cu un rânjet. Numai numele îl face pe jumătate predestinat să fie de leac.

Ceaiul era o rețetă pe care o învățase de la prietena ei, Mariah, pe vremea când nu era ducesă. Mariah fusese crescută de o bunică ce era vindecătoare în sat, asemenea Juliei, dar care știa mai multe despre ierburi. Julia aflare cîteva leacuri simple de la moașa care o pregătise, dar Mariah știa mult mai multe, iar rețetele ei se dovediseră o bună completare la rezerva de tratamente a Juliei.

Îl dădu pe băiețel înapoi mamei sale.

– E înfloritor. Îl crești foarte bine, Ellie.

– Nu aş fi reușit fără ajutorul dumneavoastră. Când s-a născut, nici nu știam de unde să-l apuc. Ellie, și ea tot roșcată și de cel mult nouă-sprezece ani, îi oferi timidă un sac vechi de pânză. Am câteva ouă proaspete și bune pentru dumneavoastră, dacă le-ați dori.

– Minunat! Mi-era poftă de un ou la ceai. Julia primi sacul și trecu în bucătăria căsuței sale, scoțând ouăle din paiele în care erau împachetate pentru a-i putea da sacul înapoi. Nu refuza niciodată o mamă sau un copil aflat la nevoie, aşa că, deși mulți dintre pacienții ei nu-și permiteau să-o plătească în bani, Julia și restul casei mâncau bine.

După ce plecară doamna Flynn și băiețelul ei, Julia se așeză la birou și scrise notițe despre pacienții pe care îi consultase în ziua respectivă. Whiskers, pisica ei tigrată, moția lângă ea. După ce își încheie notițele, Julia se lăsa pe spate și mângea pisica, examinându-și între timp regatul.

Casa Rose avea două săli de primire în partea din față. O folosea pe aceasta drept birou pentru tratarea pacienților și pentru depozitarea leacurilor. Cealaltă încăpere din față era camera ei de zi. Bucătăria, cămara și un dormitor se întindeau în partea din spate a vilei. La capătul scărilor înguste, se afla un al doilea dormitor, cu acoperișul inclinat, dar spațios.

În spatele căsuței se afla un grajd pentru poneiul ei cel pașnic și o grădină în care creșteau ierburi și legume. Florile din fața casei existau doar pentru că ea credea că toată lumea are nevoie de flori.

Vila Rose nu se potrivea cu cea în care fusese crescută, dar viața aceea luase o întorsătură foarte proastă. Viața de-acum era mult mai bună. Avea propria ei casă, prieteni și asigura un serviciu vital acestei comunități izolate. Neexistând medici în apropiere, ea devenise mai mult decât o moașă. Punea oasele la loc și trata răni și boli minore. Unii afirmau că era mai bună decât doctorii din Carlisle. Cu siguranță, era mai ieftin să te duci la ea.

Deși călătoria la Londra, făcută în urmă cu vreo câteva luni ca înnoitoare a lui Mariah, îi stârnise neastămpărul, era, în general, mulțumită în Hartley. Nu avea să aibă niciodată un copil al ei, dar avea mulți copii în viața ei, precum și respectul comunității. Se mândrea cu faptul că își construise singură această viață, muncind din greu.

Ușa din față se deschise și o Tânără dădu buzna cu un copilaș agățat pe un sold și cu un sac de pânză trecut peste umăr. Julia le zâmbi celorlalți doi membri ai casei sale.

– Te-ai întors repede, Jenny. Ce mai fac doamna Wolf și Annie?

Chipul lui Jenny Watson se lumină.

– Sunt fericite și sănătoase. Fiindcă am adus-o chiar eu pe lume pe Annie, de căte ori o văd sunt mândră de parcă eu aş fi inventat copiii.

Julia râse.

– Cunosc sentimentul. Să contribui la aducerea pe lume a unui copil e o bucurie.

Jenny băgă mâna în sac.

– Domnul Wolf ne-a trimis o bucată frumoasă de șuncă.

– O să se potrivească numai bine cu ouăle lui Ellie Flynn.

– Pun atunci de ceai. Jenny o luă spre bucătărie și-i aşeză fiica într-un leagăn, lângă cămin. Molly, care avea paisprezece luni, căscă plină de poftă și se făcu ghem să doarmă.

Julia privi copila cu drag. Jenny nu era prima Tânără însărcinată disperată care să bată la ușa Juliei, dar era singura care devenise parte a familiei. Jenny se căsătorise în pofida dorinței familiei sale, care îi întorsese spatele când bărbatul o abandonase, spunând că trebuia să doarmă după cum își asternuse.

Amenințată de foame, Jenny se oferise să lucreze ca servitoare pentru Julia, fără plată, cerând doar mâncare și un acoperiș deasupra capului. Fata se dovedise deșteaptă și harnică și, după nașterea lui Molly, devenise ucenica Juliei. Nu mai avea mult până să ajungă o moașă bună, iar ea și copilul ei erau acum familia Juliei.

Jenny tocmai anunțase că ceaiul era gata, când se auzi zângănitul sirului de clopoței atârnăti la ușa din față.

Julia se strâmbă.

– Mi-aș dori să am un șiling pentru fiecare dată când am fost întreuptă în timpul unei mese!

Se ridică – apoi înlemni de groază văzându-i pe cei trei bărbați care intrară în casă. Doi erau străini, dar căpetenia lor cu chipul solid, brâzdat de cicatrice îi era familiar. Joseph Crockett, cel mai malefic om pe care-l întâlnise vreodată, o găsise.

– Ia te uită. Deci Lady Julia chiar trăiește, spuse el amenințător, scoțând un cuțit strălucitor dintr-o teacă de sub haină. Asta se poate rezolva.

Whiskers scuipă și o tăie în bucătărie, în vreme ce Julia se dădu înapoi din fața lui, încremenită de panică.

După ani întregi în care se ascunse în tăcere, era o femeie moartă.

Menajera drăguță care deschise ușa conacului Hartley se apleca într-o reverență când îl recunoscu pe vizitator.

– Îmi pare rău, domnule maior Randall, dar soții Townsend nu sunt acasă. O nepoată a dnei Townsend se căsătorește undeva, mai spre sud, iar ei s-au hotărât să participe la nuntă.

În timpul celor două săptămâni plăcute petrecute în Scoția, cu prietenul său Kirkland, se oprise asupra ideii de a vizita familia lui Mariah, dar nu se hotărâse decât în momentul în care ajunsese pe drumul ce urma coasta Cumberland spre vest, către Hartley. Îi plăcea familia Townsend și nu strica să le facă o vizită, chiar dacă nu era interesat să o curteze pe Sarah. Iar dacă se întâmpla să vadă pe Julia Bancroft – poate că aşa s-ar fi vindecat de această atracție nefericită.

Acțiunile impulsive nu aveau întotdeauna rezultatele scontate. Îi întinse menajerei una dintre cărțile sale de vizită.

– Te rog să-i anunți că am trecut pe aici.

Fata se încruntă, cu ochii la cartea de vizită.

– Se face Tânziu, domnule. Domnul și doamna Townsend vor fi cât se poate de nemulțumiți de mine dacă nu rămâneți să vă petreceți noaptea aici, ca oaspeți al casei.

Randall ezită doar o clipă. Există un mic han decent ceva mai jos în sat, dar avusese o zi lungă, picioarele îl dureau și călătorea singur în condițiile în care Gordon, servitorul și fosta sa ordonanță, își vizita și el familia. Randall și caii lui meritau să se odihnească.

– Tot doamna Beckett e stăpână în bucătărie?

Menajera zâmbi poznaș.

– Tot ea, domnule, și s-ar bucura să aibă un om flămând pe care să îl hrânească.

– Atunci, îți accept invitația cu deosebită recunoștință. Coborî scările, să-și ducă trăsurica de călătorie și caii la grăjduri. Chiar dacă nu avea să-o întâlnească pe Sarah Townsend, în mod cert bunele maniere îl impuneau să îi facă o vizită doamnei Bancroft a doua zi dimineață, înainte de a-și continua drumul spre sud.

Utilă treabă, bunele maniere.

Joseph Crockett se apropie și lipi vârful cuțitului de gâtul Juliei. Ea rămase țepăna, întrebându-se dacă avea să moară chiar atunci și acolo, iar el mărâi:

– Ai să faci o călătorie cu noi, domniță. Știi cine se va afla la capătul ei. Apăsa suficient cât să străpungă pielea. O picătură de sânge se scurse pe gâtul ei, și el adăugă: Să ai grija să te portă frumos sau îți tai beregata. N-o să-mi poarte nimeni pică dacă voi fi nevoit să omor o ucigașă.

Un oftat îngrozit se auzi din ușa bucătăriei când apăru Jenny, care fusese atrasă de voci. Crockett blestemă și se răsuci spre ea, ridicând cuțitul.

– Nu! Julia îl prinse de încheietură. Pentru numele lui Dumnezeu, nu o răni! Jenny nu-ți poate face rău cu nimic.

– S-ar putea să dea alarma după ce te luăm, mărâi el.

Molly apăru și ea, împleticindu-se, cu fața ei rotundă schimonosită de teamă, prinzându-se de fusta mamei ei. Jenny ridică fetița în brațe și se dădu înapoi spre bucătărie, cu privirea îngrozită.

– Prindeți-o! răcni Crockett.

Cel mai Tânăr dintre ceilalți doi bărbați porni după Jenny și o prinse de braț, pentru a o împiedica să-și continue retragerea.

– Dacă am omorî o mamă și copilul ei, asta ar isca zarvă și scandal, nu încape îndoială, spuse bărbatul. Pot s-o leg pe fată, ca să nu poată scăpa până mâine. Vom fi de mult duși până să observe cineva că ceva nu e în regulă.

După o pauză agonizant de lungă, Crockett spuse morocănos:

– Foarte bine, leag-o pe fetișcană. Plecăm imediat ce termini.

Cu voce tremurândă, Julia spuse:

– Din moment ce nu mă mai întorc, aş dori să scriu o notă prin care să-i las căsuța și toate din ele lui Jenny.

– Mereu o doamnă generoasă, spuse Crockett brutal. Fă-o repede.

După ce mărgăli cele două propoziții ce reprezentau ultima ei dorință și testamentul, bărbatul aruncă o privire peste hârtie, pentru a vedea dacă se menționa ceva despre soarta ei. Satisfăcut, o aruncă pe masa ei de lucru.

– Ia-ți căsuța și să te întâmpină pe drum.

Făcu așa cum i se poruncise, strângându-și căsuța și boneta călduroane și ponosite. Mai era ceva ce ar fi trebuit să-și ia?

Femeile moarte nu aveau nevoie de nimic. Ignorându-l pe Crockett, se duse la scaunul de Windsor de care era legată Jenny și o imbrățișă.

– Îți las căsuța mea și tot restul. Se aplecă și o sărută pe Molly, care se ascunse în spatele fustei mamei sale. Ești o moașă bună, Jenny. Să nu îți faci griji pentru mine. Eu... Am avut mai mulți ani buni decât mă așteptasem.

– Ce se întâmplă? șopti prietena ei cu lacrimi pe obraji.

– Dreptate, strigă Crockett.

– Cu cât știi mai puține, cu atât mai bine. Adio, draga mea!

Julia își înfășură căsuța în jurul umerilor și se întoarse spre ușă. Crockett ridică mai multe rânduri de lanțuri.

– Acum, să ne asigurăm că nu poți să fugi, domniță. Îi închise o cătușă peste încheietura stângă, trăgând-o în față ca pe-un animal linut în laț.

Lanțul aproape că o frânse. S-ar fi aruncat în genunchi, să implore indurare pentru viață ei, dacă ar fi crezut că are vreun rost. Dar Crockett doar ar fi râs de slăbiciunea ei. Fiindcă moartea era inevitabilă, avea să-o înfrunte cu capul sus și cu demnitatea neșirbită.

Doar atât îi mai rămăsese.

Julia ieși, cu lanțul zângănind. O trăsură simplă, acoperită așteptă cu un vizitui pe capră. Patru răufăcători împotriva unei moaște măruntele. Nu avea cum să scape.

Crockett deschise ușa și îi făcu semn spre locul din colț, aflat în celălalt capăt față de ușă. Apoi se așeză lângă ea, ținând ferm în mâna lanțul. După ce el și ajutoarele sale se instalară, trăsura porni.

Julia privi amortită pe geam cât trecură prin Hartley. Când satul rămase în urma lor, închise ochii și-și înghiță lacrimile. Fusese fericită aici, în acest colț îndepărtat de lume.

Dar nu fusese suficient de îndepărtat.